

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2017 r. – Anastassopoulos i in./Rada i Komisja**(Sprawa T-147/17)**

(2017/C 202/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Nikolaos Anastassopoulos (Nea Erythraia, Grecja), Aristeidis Anastassopoulos (Nea Erythraia), Alexia Anastassopoulos (Nea Erythraia), Maria-Myrto Anastassopoulos (Nea Erythraia), Sophie Velliou (Kifissia, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci K. Floros i M. Meng-Papantoni)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;
- uwzględnienie roszczeń odszkodowawczych poprzez przyznanie pierwszemu ze skarżących kwoty 123 442 EUR, każdemu z trzech kolejnych – kwoty 61 721 EUR, zaś piątemu – kwoty 120 900 EUR lub ewentualnie, odpowiednio, kwot 38 227,20 EUR, 19 107,60 EUR i 37 440 EUR, powiększonych we wszystkich przypadkach o odsetki za zwłokę;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania niezależnie od wyniku sporu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca powołuje się na naruszenie podstawowej zasady zakazu dyskryminacji w zakresie, w jakim wymaga ona różnego traktowania różnych sytuacji, jak również art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), który konkretyzuje ową zasadę.

Powołując się na znaczne straty finansowe z powodu poddania ich obligacji skarbowych przepisom ustawy 4050/12, zwanej także „PSI” (*Private Sector Investment*), strona skarżąca ubolewa, że zastosowano w stosunku do niej takie samo traktowanie (w tym taką samą stopę *haircut*) co wobec osób prawnych, w szczególności banków i wyspecjalizowanych funduszy, mimo ich zasadniczych różnic.

Strona skarżąca przypisuje to przewodniczącemu Eurogrupy lub Eurogrupie jako takiej, którzy jej zdaniem zakazali nie tylko zwolnienia osób fizycznych z *haircut*, ale także wszelkich później środków wyrównawczych, jak również Komisji, która w opinii strony skarżącej wyraziła zgodę na takie naruszenie ww. zasady i art. 21 karty mimo obowiązku, który na niej ciąży na podstawie art. 17 TUE, zgodnie z jego wykładnią dokonaną w wyroku z dnia 20 września 2016 r., Ledra Advertising i in./Komisja i EBC (od C-8/15 P do C-10/15 P, EU:C:2016:701).

Skarga wniesiona w dniu 3 kwietnia 2017 r. – FVE Holýšov I i in./Komisja**(Sprawa T-217/17)**

(2017/C 202/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: FVE Holýšov I s. r. o. (Praga, Republika Czeska) i 27 innych skarżących (przedstawiciele: adwokaci A. Reuter, H. Wendt, C. Bürger, T. Christner, W. Schumacher, A. Compes i T. Herbold)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej C(2016) 7827 final z dnia 28 listopada 2016 r., pomoc państwa SA.40171 (2015/NN) ⁽¹⁾, dotyczącej wspierania produkcji energii ze źródeł odnawialnych w Republice Czeskiej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. W zarzucie pierwszym strona skarżąca twierdzi, że w piśmie z lipca 2004 r. skierowanym do właściwych organizacji przemysłowych strona pozwana zdecydowała już, że przyjęty w Republice Czeskiej program wspierania produkcji energii ze źródeł odnawialnych nie stanowi pomocy państwa. Decyzja ta jest prawnie wiążąca dla strony pozwanej, która nie cofnęła jej, ani też nie może jej wycofać.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia uzasadnionych oczekiwań strony skarżącej oraz zasady pewności prawa.
3. W ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca podnosi, że czeski system wspierania produkcji energii ze źródeł odnawialnych nie stanowi pomocy państwa.
4. W zarzucie czwartym strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja zmusza Republikę Czeską do wdrożenia zbyt obszernego mechanizmu kontroli, a tym samym narusza uzasadnione oczekiwania strony skarżącej co do niezawodności programu.
5. W ramach zarzutu piątego strona skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja jest oparta na błędnych ustaleniach faktycznych, gdyż uznano w niej, że operatorzy systemu dystrybucyjnego mają obowiązek przerzucania kosztów wytworzenia energii ze źródeł odnawialnych na odbiorców energii. W prawie czeskim nie przewidziano tego rodzaju obowiązku.
6. W zarzucie szóstym strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 5 ust. 1 TUE (ograniczenie kompetencji zasadą przyznania).
7. W zarzucie siódmym strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja została wydana w oparciu o oczywisty błąd w ocenie.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017, C 69, s. 2.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2017 r. – Adapta Color/EUIPO – Coatings Foreign IP (ADAPTA POWDER COATINGS)

(Sprawa T-223/17)

(2017/C 202/36)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Adapta Color, SL (Peñíscola, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokaci G. Macías Bonilla, G. Marín Raigal i E. Armero Lavie)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Coatings Foreign IP Co. LLC (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca